

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 221.262 van 6 november 2012

in de zaak A. 205.126/IX-7707

In zake : Myriam VANBIERVLIET
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Enrico De Simone
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Broederminstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de VLAAMSE GEMEENSCHAP, vertegenwoordigd door de
Vlaamse Regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 4 juni 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de secretaris-generaal van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie van de Vlaamse overheid van 30 maart 2012 waarbij Myriam Vanbiervliet wordt ontslagen wegens beroepsongeschiktheid.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 september 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Enrico De Simone, die verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Bart Staelens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster is sinds 1 oktober 2000 in dienst van de Vlaamse overheid. Zij is als vast benoemd adjunct van de directeur werkzaam bij het departement Leefmilieu, Natuur en Energie.

Na eerder op twee andere diensten te hebben gewerkt, maakt zij vanaf 1 januari 2008 deel uit van de dienst Veiligheidsrapportering van de afdeling Milieu-, Natuur- en Energiebeleid. Tot 22 april 2008 is zij ook nog secretaris van het Technisch Overleg Milieureglementering, een functie die zij heeft overgehouden van haar vorige dienst.

3.2. Op 25 mei 2009 neemt de secretaris-generaal van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie een formeel besluit, waarbij hij beslist dat “tegen [de verzoekster] de PLOEG-evaluatie ‘onvoldoende’ over het werkjaar 2008 definitief [wordt] uitgesproken”.

Bij arrest nr. 197.682 van 10 november 2009 vernietigt de Raad van State dit besluit omdat het werd genomen door een onbevoegde overheid.

Ingevolge deze vernietiging komt de directieraad op 21 december 2009 bijeen. Hij beslist, met acht stemmen vóór en één onthouding, om ten aanzien van de verzoekster “de PLOEG-evaluatie ‘onvoldoende’ over het werkjaar 2008 definitief uit te spreken”.

Bij arrest nr. 215.203 van 19 september 2011 vernietigt de Raad van State deze beslissing omdat de hoorplicht werd geschonden.

3.3. Ondertussen werd, op 12 maart 2009, met de verzoekster opnieuw een planningsgesprek gevoerd.

Tijdens de periode van januari 2009 tot mei 2009 vonden tweewekelijkse begeleidingsgesprekken plaats tussen de verzoekster en haar eerste evaluator/diensthooft.

Vanaf 5 juni 2009 werd aan de verzoekster een begeleidingsambtenaar toegewezen.

In de loop van het jaar 2009 werden vijf opvolgingsgesprekken gevoerd, waarvan telkens een verslag werd opgemaakt dat door de verzoekster mede werd ondertekend en waarop zij een schriftelijke reactie heeft uitgebracht die tijdens de daaropvolgende opvolgingsgesprekken werd besproken.

Op 29 september 2009 werd bovendien een extra bespreking gehouden met de verzoekster en twee door haar gekozen vakbondsafgevaardigden.

3.4. Wanneer begin 2010 de evaluatie van haar functioneren tijdens het jaar 2009 moet plaatshebben, is de verzoekster afwezig wegens ziekte.

De eerste evaluator van de verzoekster stelt daarom aan de verzoekster voor om het evaluatiegesprek bij haar thuis te laten plaatshebben. De verzoekster antwoordt daarop dat dit omwille van medische redenen niet kan.

Met een brief van 26 maart 2010 bezorgen de beide evaluatoren het evaluatieverslag over het jaar 2009 aan de verzoekster. De evaluatoren beoordelen in dat verslag de “resultaatsgebieden”, “competenties” en “persoonlijke doelstellingen” van de verzoekster wederom in mindere of meerdere mate negatief. Zij besluiten om aan de verzoekster ook voor het jaar 2009 de evaluatie “onvoldoende” toe te kennen.

3.5. Op 8 april 2010 voegt de verzoekster haar opmerkingen bij dit verslag en stelt zij tegen de evaluatie “onvoldoende” beroep in bij de raad van beroep.

Op 5 mei 2010 adviseert de raad van beroep dat de evaluatie “onvoldoende” van de verzoekster ongegrond is.

3.6. Bij besluit van 20 mei 2010, waarin de directieraad de motieven van het advies van de raad van beroep tegensprekt, kent de eerstgenoemde raad de evaluatie “onvoldoende” voor het jaar 2009 definitief toe aan de verzoekster.

Tegen dit besluit stelt de verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State (zaak A. 197.091/IX-6877).

3.7. Op 21 juni 2010 neemt de secretaris-generaal van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie een besluit waarbij de verzoekster met ingang van 1 juli 2010 wordt afgedankt wegens beroepsongeschiktheid.

Tegen dit besluit stelt de verzoekster eveneens een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State (zaak A. 197.123/IX-6882).

Bij arrest nr. 215.204 van 19 september 2011 vernietigt de Raad van State de beslissing van 20 mei 2010 waarbij de evaluatie “onvoldoende” voor het jaar 2009 wordt toegekend, omdat is tekortgedaan aan de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel nu aan de verzoekster niet de mogelijkheid werd geboden om op een ontwerp van evaluatieverslag te reageren. Met hetzelfde arrest wordt tevens de beslissing van 21 juni 2010 waarbij de verzoekster wordt afgedankt, vernietigd omdat zowel haar evaluatie “onvoldoende” voor het jaar 2008 als haar evaluatie “onvoldoende” voor het jaar 2009 onwettig is.

3.8. Naar aanleiding van het arrest nr. 215.203 van 19 september 2011 – dat de beslissing van 21 december 2009 waarbij de evaluatie “onvoldoende” voor het jaar 2008 wordt toegekend, vernietigt – neemt de directieraad op 21 november 2011 de beslissing om aan de verzoekster definitief de evaluatie “onvoldoende” voor het werkjaar 2008 toe te kennen.

Tegen het desbetreffende besluit van de directieraad stelt de verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in (zaak A. 203.502/IX-7543).

Bij arrest nr. 220.034 van 28 juni 2012 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing. Wat het beroep tot nietigverklaring betreft, stelt hij vast dat alvast het derde middel – waarin de verzoekster de deugdelijkheid van de materiële grondslag van het bestreden besluit betwist –, zoals het door de verzoekster wordt aangevoerd, zich niet leent tot de door de auditeur-verslaggeefster voorgestelde toepassing van de verkorte rechtspleging van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: het algemeen procedurereglement). Dienvolgens beslist hij om de debatten te heropenen en het beroep tot nietigverklaring verder te behandelen volgens de gewone rechtspleging. Dit beroep is tot op heden nog hangende.

3.9. Naar aanleiding van het arrest nr. 215.204 van 19 september 2011 houdende de vernietiging van de beslissing van 20 mei 2010 waarbij aan de

verzoekster de evaluatie “onvoldoende” voor het jaar 2009 wordt toegekend, wordt de verzoekster met een brief van 19 oktober 2011 uitgenodigd voor een evaluatiegesprek.

De verzoekster laat met een brief van 27 oktober 2011 aan de verwerende partij weten dat zij niet wenst in te gaan op de voormelde uitnodiging en zij vraagt om af te zien van een evaluatie voor het jaar 2009.

Met een brief van 28 oktober 2011 bezorgt de verwerende partij haar argumenten voor het hernemen van de evaluatieprocedure aan de verzoekster en herhaalt zij de uitnodiging voor het evaluatiegesprek op 31 oktober 2011.

Op 31 oktober 2011 laat de verzoekster aan de verwerende partij weten dat zij ziekteverlof heeft en verzoekt zij het evaluatiegesprek uit te stellen tot het einde van de week.

De verzoekster wordt vervolgens met een brief van 31 oktober 2011 opnieuw uitgenodigd voor een evaluatiegesprek op 4 november 2011.

Op 3 november 2011 deelt de verzoekster mee dat zij alleszins tot eind november 2011 100% arbeidsongeschikt is en dat zij akkoord gaat met een schriftelijke afhandeling van de evaluatieprocedure.

3.10. Op 10 november 2011 zendt de verwerende partij naar de verzoekster een ontwerp van evaluatieverslag voor het werkjaar 2009 met het verzoek haar opmerkingen te willen bezorgen.

Op 25 november 2011 ontvangt de verwerende partij de “reactie” van de verzoekster op het ontwerp van evaluatieverslag.

3.11. Op 15 december 2011 wordt het definitieve evaluatieverslag naar de verzoekster gezonden.

Op 30 december 2011 bezorgt de verzoekster haar opmerkingen hieromtrent aan de verwerende partij. Zij tekent op dezelfde datum eveneens beroep aan bij de raad van beroep tegen de voormelde evaluatie.

3.12. Op 27 januari 2012 adviseert de raad van beroep met vier stemmen tegen drie dat de evaluatie “onvoldoende” voor het werkjaar 2009 gegrond is.

3.13. Op 13 februari 2012 wordt de verzoekster in het bijzijn van haar raadsman door de directieraad gehoord.

3.14. Op 16 februari 2012 neemt de directieraad de beslissing waarbij de evaluatie “onvoldoende” voor het jaar 2009 definitief wordt toegekend.

Tegen deze beslissing heeft de verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingesteld (zaak A. 204.611/IX-7639).

Bij arrest nr. 221.261 van heden verwerpt de Raad van State de voormelde vordering tot schorsing omdat geen ernstige middelen worden aangevoerd.

3.15. Op 30 maart 2012 neemt de secretaris-generaal van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie een besluit waarbij de verzoekster met ingang van 16 april 2012 wordt afgedankt wegens beroepsongeschiktheid. Ter motivering wijst de secretaris-generaal in het bijzonder op de twee opeenvolgende evaluaties “onvoldoende” van de verzoekster en op de artikelen XI 5, 3°, en XI 8, § 4, van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 januari 2006 houdende vaststelling van de rechtspositie van het personeel van de diensten van de Vlaamse overheid (hierna: het Vlaams personeelsstatuut), krachtens dewelke de definitief vastgestelde beroepsongeschiktheid na twee opeenvolgende evaluaties “onvoldoende” aanleiding geeft tot ambtsneerlegging.

Dit besluit, dat met een brief van 2 april 2012 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht, maakt het voorwerp uit van de voorliggende vordering.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verwerende partij merkt op dat niet voldaan is aan artikel 3ter van het algemeen procedurereglement, luidens hetwelk de verzoekende partij, op hetzelfde ogenblik als zij haar verzoekschrift indient, een kopie daarvan ter informatie aan de verwerende partij stuurt.

Zij wijst erop dat de verzoekster halsstarrig volhardt in het niet naleven van dit procedurevoorschrift, niettegenstaande daarover reeds opmerkingen werden gemaakt tijdens twee voorgaande procedures. Volgens haar is de onontvankelijkheid van de vordering de enig mogelijke remedie.

5. Het toesturen van een kopie van het verzoekschrift is geen substantiële vormvereiste. Het heeft enkel tot doel dat de verwerende partij onmiddellijk, dit wil zeggen sneller dan door toedoen van de hoofdgriffier van de Raad van State, op de hoogte wordt gebracht van het feit dat tegen één van haar handelingen een beroep bij de Raad van State is ingesteld. Aan de niet-naleving van dit vormvoorschrift is geen sanctie verbonden.

V. Onderzoek van de vordering

6. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

7. De verzoekster voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 30 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Zij betoogt dat haar ontslag kennelijk onredelijk is omdat het gegeven werd op een moment dat zij op haar nieuwe dienst – waar zij sedert maart 2011 werkzaam is – een gunstige evaluatie voor het jaar 2011 had gekregen. Zij stelt dat de veronderstelde beroepsongeschiktheid niet alleen betrekking heeft op haar functioneren in de dienst Veiligheidsrapportering, maar op alle mogelijke functies binnen de Vlaamse Gemeenschap, ook die waarin zij voor (lees: vóór) het jaar 2008 een gunstige evaluatie heeft gekregen en dus ook die waarin zij op het moment van haar ontslag was tewerkgesteld. Volgens de verzoekster is het klaarblijkelijk onredelijk om in haren hoofde een totale beroepsongeschiktheid, die volgens de letter van het reglement niet zou kunnen worden weerlegd, aan te nemen en haar op basis daarvan af te danken.

8. De verwerende partij antwoordt dat niet valt in te zien wat er onredelijk is aan het afdankingsbesluit, dat een louter gevolg is van de toepassing van de artikelen XI 5, 3°, en XI 8, § 1, van het Vlaams personeelsstatuut, krachtens dewelke twee opeenvolgende evaluaties “onvoldoende” aanleiding geven tot afdanking.

Voor zover de verzoekster aanvoert dat de toepassing van de voormelde reglementaire bepalingen niet bestaanbaar is met het redelijkheidsbeginsel en artikel 30 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, gelet op haar gunstige evaluatie voor 2008, merkt de verwerende

partij op dat het middel feitelijke grondslag mist, aangezien de verzoekster voor 2008 een negatieve evaluatie heeft gekregen.

Voor zover de verzoekster aanvoert dat haar ontslag kennelijk onredelijk is, vermits zij voor het jaar 2011 op haar nieuwe dienst wel een gunstige evaluatie heeft gekregen, antwoordt de verwerende partij dat de verzoekster, ingevolge de door haar gevoerde rechtsstrijd, na de vernietiging van het vorige afdankingsbesluit, toch nog even heeft gefunctioneerd, maar dat dit niet in de weg staat aan de toepassing van de artikelen XI 5, 3°, en XI 8, § 1, van het Vlaams personeelsstatuut. De verwerende partij stelt dat de verzoekster in 2011 in het kader van het verleende rechtsherstel slechts gedurende een vrij korte periode en onder haar niveau heeft gewerkt en dat uit de positieve evaluatie die zij daarvoor heeft gekregen dan ook enkel de fair play van het bestuur kan worden afgeleid. Het feit dat het bestuur fair rechtsherstel heeft verleend en naar een pragmatische en adequate oplossing heeft gezocht om de verzoekster alsnog op een correcte manier te laten functioneren, in een beschermde situatie, onder haar niveau en gedurende een korte periode, kan volgens de verwerende partij niet impliceren dat met het bestreden besluit onredelijk zou zijn gehandeld of dat artikel 30 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zou zijn geschonden. De verwerende partij besluit dat verzoeksters tewerkstelling in 2011 de vastgestelde beroepsongeschiktheid noch in rechte, noch in feite tegenspreekt.

Voorts wijst de verwerende partij erop dat er een duidelijk voorschrift is dat na twee negatieve evaluaties de afdanking zich opdringt en dat de evaluatie beschermd is met de meest verregaande garanties. Zij stelt dat wie twee jaar lang negatief wordt geëvalueerd, in redelijkheid kan worden afgedankt.

Ten slotte beklemtoont de verwerende partij nog dat te dezen het redelijkheidsbeginsel en artikel 30 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie des te meer zijn gerespecteerd doordat aan de verzoekster een helpende hand wordt bereikt in het kader van een outplacementprocedure.

Beoordeling

9. Artikel 30 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Iedere werknemer heeft overeenkomstig het recht van de Unie en de nationale wetgevingen en praktijken recht op bescherming tegen iedere vorm van kennelijk onredelijk ontslag”.

10. Artikel XI 5, 3°, van het Vlaams personeelsstatuut bepaalt dat tot ambtsneerlegging aanleiding geeft: “[...] de definitief vastgestelde beroepsongeschiktheid, zoals bepaald in artikel XI 8, § 1”. Volgens artikel XI 8, § 1, van het Vlaams personeelsstatuut is de ambtenaar definitief beroepsongeschikt bevonden indien hij gedurende twee opeenvolgende keren de evaluatie “onvoldoende” heeft gekregen.

Uit de voormelde bepalingen volgt dat de beslissing om een ambtenaar die twee opeenvolgende keren de evaluatie “onvoldoende” heeft gekregen wegens beroepsongeschiktheid af te danken, berust op een gebonden bevoegdheid.

Aangezien de verzoekster voor de jaren 2008 en 2009 de evaluatie “onvoldoende” heeft gekregen, kon de secretaris-generaal geen andere dan de thans bestreden beslissing nemen.

11. Voor zover de verzoekster aanvoert dat haar ontslag onredelijk is omdat de veronderstelde beroepsongeschiktheid die eraan ten grondslag ligt niet alleen betrekking heeft op haar functioneren in de dienst Veiligheidsrapportering maar ook op alle mogelijke functies binnen de Vlaamse Gemeenschap, ook de functies waarin zij vóór het jaar 2008 een gunstige evaluatie heeft gekregen, moet erop worden gewezen dat de enkele omstandigheid dat verzoeksters functioneren vóór 2008 niet als “onvoldoende” werd geëvalueerd, helemaal niet uitsluit dat dit in 2008 en 2009 wél het geval was en dat daaraan de conclusie van haar beroepsongeschiktheid wordt verbonden.

Voor zover de verzoekster aanvoert dat haar ontslag onredelijk is omdat zij op haar nieuwe dienst voor het jaar 2011 een gunstige evaluatie heeft gekregen, blijkt uit niets en toont de verzoekster ook niet aan dat het om eenzelfde of een vergelijkbare functie zou gaan als deze waarvoor haar functioneren in 2008 en 2009 negatief werd geëvalueerd. Bovendien is haar tewerkstelling op de nieuwe dienst in 2011 het gevolg van het rechtsherstel dat haar diende te worden verleend naar aanleiding van de vernietigingsarresten nr. 215.203 en nr. 215.204 van 19 september 2011 waarbij de Raad van State respectievelijk de evaluatiebeslissing van 21 december 2009 voor het jaar 2008 en de evaluatiebeslissing van 20 mei 2010 voor het jaar 2009 heeft vernietigd. Uit de voormelde vernietigingen volgde ook de vernietiging van het uit beide evaluatiebeslissingen voortvloeiende ontslag wegens beroepsongeschiktheid – de beslissing van de secretaris-generaal van 21 juni 2010 – zodat de verwerende partij verplicht was de verzoekster opnieuw in dienst te nemen, hetgeen zij ook heeft gedaan. Met de verwerende partij dient op het eerste gezicht te worden aangenomen dat de korte periode waarin de verzoekster alsnog heeft gewerkt, klaarblijkelijk onder haar niveau, en waarvoor haar geen evaluatie “onvoldoende” werd toegekend, niet aantoont dat haar ontslag wegens beroepsongeschiktheid onredelijk zou zijn.

12. De verwerende partij lijkt er voorts terecht op te wijzen dat zowel de evaluaties als het ontslag wegens beroepsongeschiktheid gepaard gaan met verregaande garanties. Zowel tegen de ongunstige evaluatiebeslissingen als tegen de daaropvolgende ontslagbeslissing kan het betrokken personeelslid beroep instellen bij de Raad van State, die een onwettige beslissing vermag te vernietigen. Voorts voorziet artikel XI 8 van het Vlaams personeelsstatuut in het geval van een ontslag wegens beroepsongeschiktheid in het respecteren van een opzeggingstermijn van minimum drie maanden of in de uitbetaling van een verbrekingsvergoeding. De werkgever betaalt indien nodig de werkgevers- en werknemersbijdragen met het oog op het onderbrengen van de betrokken ambtenaar onder de werkloosheidsverzekering, de ziekteverzekering (sector uitkeringen) en de moederschapsverzekering.

13. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel is op het eerste gezicht dan ook geen sprake en verzoeksters verwijzing naar artikel 30 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie lijkt evenmin dienstig.

14. Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

15. De verzoekster voert de schending aan van “het algemeen principe van de motivering van administratieve akten” en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de formele motiveringswet).

Zij betoogt dat het thans bestreden besluit enkel kon worden genomen na twee negatieve evaluatiebeslissingen en dat indien één van beide evaluatiebeslissingen door de Raad van State zou worden vernietigd, de formele en materiële rechtsbasis voor de ontslagbeslissing zou vervallen. Uit de omstandigheid dat zij van oordeel is dat de beide evaluatiebeslissingen dienen te worden vernietigd, leidt de verzoekster af dat het thans bestreden besluit de zo-even vermelde bepalingen schendt. Vervolgens herhaalt de verzoekster de middelen die zij in de beroepen bij de Raad van State – de zaken A. 203.502/IX-7543 en A. 204.611/IX-7639 – tegen de beide evaluatiebeslissingen heeft aangevoerd.

16. De verwerende partij antwoordt dat niet valt in te zien op welke wijze de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet geschonden zijn, aangezien de verzoekster perfect weet waarom ze is ontslagen, met name omdat ze achtereenvolgens voor de werkjaren 2008 en 2009 negatief is geëvalueerd en dit overeenkomstig artikel XI 5, 3°, van het Vlaams personeelsstatuut tot de afdanking leidt.

Voor zover de verzoekster haar middelen tegen de evaluatiebeslissingen van 2008 en 2009 herhaalt, verwijst de verwerende partij naar het verweer dat zij daartegen in de desbetreffende procedures voor de Raad van State heeft ontwikkeld.

Beoordeling

17. De artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, zodat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

18. Artikel XI 5, 3°, van het Vlaams personeelsstatuut bepaalt dat tot ambtsneerlegging aanleiding geeft: “[...] de definitief vastgestelde beroepsongeschiktheid, zoals bepaald in artikel XI 8, § 1”. Volgens artikel XI 8, § 1, van het Vlaams personeelsstatuut is de ambtenaar definitief beroepsongeschikt bevonden indien hij gedurende twee opeenvolgende keren de evaluatie “onvoldoende” heeft gekregen.

Zoals ook bij de beoordeling van het eerste middel is uiteengezet, volgt uit de voormelde bepalingen dat de beslissing om een ambtenaar die twee opeenvolgende keren de evaluatie “onvoldoende” heeft gekregen wegens beroepsongeschiktheid af te danken, berust op een gebonden bevoegdheid.

19. Het bestreden besluit waarbij de verzoekster wordt afgedankt, is dan ook afdoende gemotiveerd door de verwijzing naar de voormelde artikelen van het Vlaams personeelsstatuut en naar de omstandigheid dat de verzoekster voor de jaren 2008 en 2009 telkens een evaluatie “onvoldoende” heeft gekregen.

Terecht wijst de verwerende partij erop dat de verzoekster deze motieven wel degelijk kent en dat een schending van de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet niet kan worden aangenomen.

20. Op de concrete motieven van het bestreden besluit formuleert de verzoekster geen andere kritiek dan deze die zij formuleert op de evaluatiebeslissingen over de jaren 2008 en 2009. Hiermee voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

21. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

22. In de mate dat de verzoekster aanvoert dat de evaluatiebeslissingen over de jaren 2008 en 2009 dienen te worden vernietigd en zij de door haar ontwikkelde middelen van de beroepen die zij tegen deze beslissingen heeft ingesteld herhaalt, moet worden vastgesteld dat de Raad van

State de vorderingen tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 21 november 2011 waarbij de evaluatie “onvoldoende” definitief aan de verzoekster wordt toegekend voor het jaar 2008 (de zaak A. 203.502/IX-7543) en van de beslissing van 16 februari 2012 waarbij de evaluatie “onvoldoende” definitief aan de verzoekster wordt toegekend voor het jaar 2009 (de zaak A. 204.611/IX-7639) respectievelijk bij arrest nr. 220.034 van 28 juni 2012 en bij arrest nr. 221.261 van heden heeft verworpen omdat geen ernstige middelen worden aangevoerd. Nu de beide evaluatiebeslissingen op het eerste gezicht rechtsgeldig zijn, lijkt de thans bestreden ontslagbeslissing eveneens gesteund op rechtsgeldige motieven.

23. Het tweede middel is niet ernstig.

24. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan alvast één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden voor het bevelen van de schorsing, bepaald in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te verwerpen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 6 november 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bert Thys